

## **Biblické hodiny – Biblické príbehy SZ** **Babylónska veža a Povolanie Abraháma**

Noeho synovia – Šém, Chám a Jáfet – splodili 70 synov, ktorí reprezentovali 70 kmeňov sveta a napriek tomu, že nie všetci budú verní, Pán Boh s nimi všetkými uzatvára svoju zmluvu, ktorej symbolom bude dúha. ***Spoločne vytvorila veľkú a rôznorodú rodinu. Ešte tu nie je Izrael – ten príde až za týmito národmi. Nie je prvý, je posledný, ale aj tak má s ním Pán Boh svoj plán. Bude svedčiť o Božej zmluve, bude hovoriť o Božích činoch a v ňom – Abrahámovi – „budú požehnané všetky národy zeme“ (1 Moj 12:3).***

Znovu, podobne ako Noách, sa Abrahám stane Božou odpoveďou na ľudský hriech. Pretože s potomstvom Noácha to ide dolu vodou. Dcéry nerešpektovali hranice medzi nebom a zemou a rodili s Božími synmi obrov – následok: potopa.

Lenže ľudskí synovia tiež nezaostávali. Začiatkové príbehy Biblie nám ukazujú, že **ľudstvo je nepoučiteľné: to, čo ľudia robia pred trestom, zvyčajne robia aj po ňom.** Tentoraz synovia nerešpektujú hranice medzi nebom a zemou a prekračujú hranice, ktoré Boh určil hriešnemu človeku. Ten však **stále túži byť Bohom, preto si aj ľudia povedali: urobme si tehly, vystavme si mesto a vežu, urobme si meno po celej zemi – typický postoj človeka, ktorý má božský komplex – ja, ja, sebe, si, pre mňa, len ja.** Všetko sa malo sústrediť len na nich a preto sa netúžili rozdeliť, sebeckto a pýcha lepšie fungujú v spoločenstve, kde je zabezpečený obdiv. Pán Boh chcel, aby sa rozišli po zemi, aby ju obrábali, pestovali a urobili ju obývateľnou. Lenže **synovia človeka po tom netúžia, chcú byť spolu, zabarikádovaní za hradbami mesta, aby mali od všetkých a všetkého pokoj a aby sa mohli zamerať na rast svojej pýchy.**

A tak stavajú **Bábel, teda Božiu bránu** – ich mesto má byť stredom zeme, stredom vesmíru. Uprostred Bábelu má vyrásť oltár, chrám, veža, aby mohli vstúpiť do nebeskej brány a byť Bohom.

Pán Boh má pred očami znovu hriech, ktorý ho zarmucuje, ktorý Ho robí smutným: ***zväčša sa tieto hriechy odvíjajú od pýchy a potom nastupuje trúfalosť, strach, spupnosť, ktoré ľudia vedú k povyšovaniu sa nad ostatných, nad Bohom.*** Ľudský hriech a túžba byť Bohom nemajú hranice. Okrem Božieho zásahu – a tak Pán zostupuje dolu, aby mohol zblízka vidieť tú stavbu.

Vežu ľudia stavali, aby sa dostali do neba, no z neba tá veža viditeľná nie je. To len človek si myslí, že rastie, z Božej perspektívy to tak ani zďaleka nie je. Boh

musí zísť, aby tú stavbu videl a aby priniesol trest: **zmätok v reči – čo pre Izrael znamenal názov „Bábel“** – neskôr sa z tohto miesta stal Babylon, ktorý kradol, aby bohatol, zotročoval, aby prosperoval, utláčal a zabíjal, aby si udržal status lídra.

To, čoho sa ľudia obávali – že budú rozptýlení – sa práve stalo skutočnosťou a veža a mesto zostali nedokončené – tak dopadnú tí, ktorí chcú žiť bez Boha, iba pre seba. Keby sa tak našiel niekto, kto sa „nezabarikáduje“, ale pôjde do sveta, opustí svoje mesto, svoju rodinu a odvážne sa vyberie na cestu, na ktorú ho vedie Boh. Kiežby sa našiel niekto, kto dokáže opustiť všetko, aby niečo nové získal, nielen pre seba, ale aj pre iných.

### **ES 543**

- **príbeh učiteľa**, ktorý hovoril o Abrahámovi deťom, keď sa ho zrazu jeden chlapec opýtal: hovorí Boh niečo aj dnes?

- **príbeh rabína**, ktorý svojim žiakom tiež niečo chcel povedať, vždy začal slovami: a Boh povedal..., pri tých slovách sa stále rozplakal a tak sa žiaci nedozvedeli, čo Boh hovoril, ale vždy vedeli, že Boh niečo hovorí, že nie je ticho, že volá a vysielá.

- citát: „aj keby nebola pravda, že Boh hovorí, už len myšlienka na to, je taká krásna, že chcem do smrti napínať uši, aby som tú Božiu reč mohol predsa len započuť“.

Abrahám býval v Cháráne, no musí všetko opustiť, lebo Boh hovorí: „vyjdi zo svojej krajiny, zo svojho príbuzenstva, z domu svojho otca, do krajiny, ktorú ti ukážem“. Cháran a Kanaán si nájdete na mape, ale tu nejde ani tak o reálne putovanie po cestách tohto sveta, ako skôr **o putovanie viery, kde kráča Boží ľud na Božie zavolanie**. Abrahám tu predstavuje všetky národy všetkých čias, v ňom jednom ide o každého, preto sa Abrahám stáva otcom všetkých veriacich naprieč všetkými národmi, ktoré vedia, že Boh si vyvolil Izrael, aby hovoril o tom, čo počul od Boha – hovorí o svojom povolaní, o ceste, ktorou kráča, o pochybnostiach, o úbohosti svojej viery, o Božej vernosti napriek nevere ľudu, o Božom sprevádzaní a o celi, do ktorého speje. Keď má vieru Izrael, má vieru aj každý, kto verí v Boha z akéhokoľvek národa je.

**Príbeh Abraháma je jedno veľké dobrodružstvo viery – v takom zmysle ho treba čítať, ako náš príbeh.**

Pán Boh teda Abraháma volá z Cháránu, z pohanstva, aby býval inde. Stáva sa cudzincom pre svojich, aby sa v cudzine rozrástol na národ. Chárán už nie je jeho domov a preto ide za hlasom, ktorý ho volá.

- **príbeh o tom, že Abrahámov otec vyrába pohanské sošky** a Abrahám ich predáva, no nedarí sa mu, pretože rozhlasuje, že tie sošky nie sú na nič, že on hľadá Boha, ktorého nestvoril jeho otec, ale ktorý stvoril jeho otca.

Abrahám v hlase zažíva Boha, ktorý nie je bohom plodnosti, nie je riadený kolobehom života a striedaním sa ročných období. ***Zažíva Boha, ktorého sošku si nemôžeš vyrobiť, lebo On sa nedá len tak niekam postaviť, ale je to Boh, ktorý sprevádza človeka v čase a priestore a ktorý sa ukazuje na začiatku pri povolání a potom na konci, v cieľi, ale aj medzi je občas postrehnuteľný.***

Na Boží hlas teda Abrahám všetko opúšťa, pretože pred sebou vidí cestu, ktorú iní nevidia a putuje v nádeji, že Božie slová sa splnia a on bude požehnaný: „*urobím ťa veľkým národom, požehnám ťa a tvoje meno zvelebím, tak sa staneš požehnaním*“.

Boh povoláva Abraháma, no v myšlienkach má aj nás – preto Abrahámov príbeh pokračuje v živote každého, kto verí v Boha, ktorý nikdy neprestal hovoriť.

Nabudúce si povieme, ako sa Abrahámovi na tej ceste darilo.